

Т И СПИШ

Димитрие Болинтяну

Вечерта е сладка, ясна,
въздухът – пълен с аромат,
луната – пълна, златна,
всяка сянка е с позлата.
Розата, скъп символ на живота,
своето ухание разпръсва,
а ти, дъщеря на красотата,
сладка моя, ти спиш сега?
Теб те няма и нищо няма!
Звезда в нощната пустиня
със сладостни лъчи блести,
о, сладка моя, теб те няма!
Ах, ти спиш, когато времето ни носи
един тъй рядък миг
и когато твоите сладки устни,
пълни със нектар, горят!
И кога ще затрепти във мен
с трели химнът на тъгата
и с на славей сладкопоен
омайната въздишка?
Забравяш, че времето безспир минава?
Забравяш, че животът е един сън,
който по цветовете на цветята
една сутрин е бил изписан?
Утре красотата ти, невинността,
твое лице ще си отидат,
смеховете, чарът, младостта –
часовете ще ги покосят.
Косите ти, класове злато,

снегът ще ги затрупа
и съкровището на сърцето
ще изчезне, хубавице моя!
Младостта ще се топи,
от тебе ще избяга,
а миглите ти дивни
само плачът ще целува.
Може друга да те замени,
други розата ще радва;
за теб безсмъртничето
само още ще цъфти.

Прев. от румънски: Борислава Иванова